

TAFSIR AV Kapitel 5, al-Ma'idah ~ Måltiden 3 av 3

Kapitel 5, al-Ma'idah ~ Måltiden 3 av 3

Beskrivning:

En kort kommentar till kapitel 5 i Koranen. Det behandlar mat, jakt, löften som judar och kristna gav, livet efter döden och Jesu måltid.

Verserna 87-108

– Goda ting som Gud har gjort tillåtna, regler om eders, vin, spel och andra förbjudna handlingar, jakt, riktlinjer till de troende, vittnesmål vid testamenten

Att förbjuda goda ting som Gud har gjort tillåtna är inte ett tecken på gudsfruktan. Överdrift är misshagligt för Gud, men att äta god mat med måtta är helt tillåtet. Gud håller oss inte ansvariga för tanklösa eders.

Gud förbjuder alkoholhaltiga drycker, spel och spådom för de troende och kallar dem Satans verk.

Gud uppmanar till lydnad mot Honom och Hans sändebud och till vaksamhet. Men om människor väljer att inte lyssna är sändebudets uppgift endast att klart förmedla budskapet. De som tror och gör goda gärningar kan inte klandras för vad de konsumerade tidigare, så länge de fruktar Gud, har rätt tro och följer den med goda handlingar. Gud älskar dem som gör gott.

Ingen får jaga under pilgrimsfärden till Mecka. Den som medvetet dödar ett vilt djur måste sona det. Att fånga och äta fisk och havsdjur är dock tillåtet. Gud är barmhärtig men också sträng i straff.

Profeten Muhammads – må Guds nåd och välsignelser vara över honom – uppgift är att förmedla budskapet, inte att tvinga människor att acceptera det. Gott och ont är inte detsamma. För mycket ifrågasättande kan göra saker svåra; Guds tystnad är ibland ett tecken på Hans förlåtelse och tålmod.

När människor uppmanas att underkasta sig Guds uppenbarelse sägs de använda sitt förnuft, men de tenderar att följa sina förfäders väg. Du är ansvarig för dig själv om du tror.

Skriv ett testamente innan döden.

Verserna 109–120

– Profeterna ifrågasätts på Uppståndelsens dag om folkets svar, påminnelse om Jesu mirakler och berättelsen om måltiden, dialog mellan Jesus och hans Herre på Uppståndelsens dag, de sannfärdigas goda konsekvenser

Detta avsnitt syftar till att fastställa sanningen om Gud och tjänandet av Honom, sådan den förstås i islam. Denna sanning presenteras genom en stor scen där Jesus talar inför alla Guds sändebud och resten av mänskligheten. Kapitlet framställer denna sanning i en levande scen från Domedagen, på samma sätt som Koranen framställer olika scener från den stora Dagen. Bilden målas upp så inspirerande och tydligt att vi nästan ser den framför våra ögon, hör vad som sägs och känner varje reaktion.

Gud ska fråga de profeter Han sände till människor om vilket gensvar de fick. Jesus ska påminnas om Guds gåvor och mirakler som han utförde

med Guds tillåtelse: att tala till människor redan i vaggan, kunskap om Skriften, Toran och Evangeliet, och visdom, att forma fåglar av lera som blev levande när han blåste på dem, att hela blinda och spetälska, att återuppväcka döda, att skyddas när människor försökte skada honom när han visade dem tecken, samt lärjungarnas tro och hängivenhet till Gud.

Lärjungarna bad Jesus att be Gud sända ner en måltid från himlen. Jesus varnade dem, men de svarade att de bara ville äta, få sina hjärtan lugnade och vittna om sanningen. Jesus bad då sin Herre att sända ner en måltid från himlen. Gud accepterade Jesu bön men varnade att den som förnekar efter att ha sett detta tecken ska få ett exemplariskt straff.

På den slutliga dagen ska Gud fråga Jesus om han uppmanade människor att tillbe honom och hans mor Maria under sin tid på jorden. Gud vet mycket väl vad Jesus sade till folket, men denna skrämmande förhörscen är avsedd för människorna snarare än för den som tilltalas.

Jesus ska bedyra sin oskuld och säga att han aldrig gjorde det och aldrig hade rätt att be människor tillbe honom. Hade han gjort det skulle Gud ha vetat det, eftersom Han vet allt det osedda. Jesu svar är fyllt av vördnad och fruktan. Han börjar med att prisa Gud och förnekar sedan helt varje sådan tanke eller anspråk. Jesus ska förklara att han inte sade något annat till sitt folk än att uppmana dem att tillbe Gud ensam, och att han själv, liksom de, endast är Guds tjänare. Han ska avsäga sig allt ansvar för vad de gjorde efter hans tid på jorden. Jesus ska avsluta med att helt överlämna sitt folks öde till Gud, och säga att de är Hans tjänare och står till Hans förfogande. Gud kan förlåta dem eller straffa dem, och Hans beslut bygger på Hans visdom.

"Detta är dagen då de sannfärdiga ska få nytta av sin sannfärdighet."
Detta är Guds ord vid slutet av förhöret, bevitnat av alla skapelser. Det är det slutliga och avgörande ordet, förenat med den belöning som tillkommer sannfärdigheten och dem som är sannfärdiga.

[KAPITEL 5](#)

[«TAFSIR AV Kapitel 6, al-An'am ~ Boskapen](#)

[TAFSIR AV Kapitel 5, al-Ma'idah ~ Måltiden 2 av 3»](#)

- [Rasism ur ett islamiskt perspektiv](#)
- [Den raka vägen](#)
- [Ahl al-Sunnahs ståndpunkt gällande den som begår en stor synd](#)
- [Sättet att Be efter den Utsatta Tiden](#)
- [Bestämmelserna om att be en obligatorisk bön före dess bestämda tid](#)
- [Fudayl ibn 'Iyād om ahl al-Sunnah och ahl al-Bid'ah](#)
- [Botemedlet för den Muslimska Ummah](#)
- [Salafiyah är inte en ny kallelse](#)
- [Den stora massan av muslimer](#)
- [Förklaringen och innebörden av profetens namn](#)